

Arrest

**nr. 157 589 van 2 december 2015
in de zaken RvV X en X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 maart 2015 waarbij het recht op vestiging in het Rijk wordt ingetrokken en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 21 april 2015 met refertenummers X en X.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN DER SCHUEREN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 5 mei 2006 in het huwelijk met een Belgisch onderdaan.

1.2. Op 16 juni 2006 dient zij een aanvraag in tot vestiging in als echtgenote van een Belg.

1.3. Verzoekster verkreeg op 16 oktober 2006 een identiteitskaart voor vreemdelingen geldig tot 15 oktober 2011

1.4. Op 30 oktober 2009 verkrijgt verzoekster de Belgische nationaliteit.

1.5. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 24 juni 2014 wordt het huwelijk nietig verklaard als zijnde een schijnhuwelijk. De Belgische nationaliteit van verzoekster wordt tevens vervallen verklaard.

1.6. Op 5 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot intrekking van het recht op vestiging in het Rijk. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De betrokkene heeft op 16.10.06 een identiteitskaart voor vreemdelingen bekomen op basis van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot R.M. met wie ze huwde op 05.05.06. Zij diende een aanvraag tot vestiging in overeenkomstig het toenmalige art 40 van de wet van 15.12.1980 op 16.06.06. Zij werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie op dezelfde dag. Ze verkreeg een identiteitskaart voor vreemdelingen op 16.10.06. Zij diende een nationaliteitsverklaring voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit in op 26.08.09 en verkreeg de Belgische nationaliteit op 30.10.09.

Op 24.06.2014 vernietigde de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (ref 13/6359/A) het huwelijk tussen de betrokkene en Dhr R. als zijnde een schijnhuwelijk. Het huwelijk werd dus strijdig met de Belgische en internationale openbare orde bevonden. In ditzelfde vonnis wordt ook de Belgische nationaliteit van de betrokkene vervallen verklaard: (zie p 6 van bovengenoemd vonnis: ...Vermits verweerster op 30 oktober 2009 de Belgische nationaliteit verkreeg op basis van haar huwelijk met verweerder (door toepassing van het voormalig artikel 16 §2, 1° van het Wetboek van de Belgische nationaliteit), wordt verweerster door de nietigverklaring van dit huwelijk dan ook geacht de Belgische nationaliteit nooit te hebben gehad. Hierbij is niet relevant dat de nationaliteitsverkrijging niet van rechtswege volgt uit het huwelijk.

Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 04.12.2014. Als een gevolg van bovengenoemd vonnis komt mevrouw weer terecht in de administratieve situatie van voor zij de Belgische nationaliteit kreeg. Maar gezien het vonnis eveneens het huwelijk vernietigt dat aan de oorsprong van haar verblijfsrecht in België ligt is duidelijk dat de betrokkene de Belgische procedures tot gezinshereniging met een frauduleuze intentie aangewend heeft. Uit het vonnis blijkt immers dat zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan.

Als een gevolg van het algemeen rechtsprincipe ‘fraus omnia corrumpit’ wordt haar recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.”

1.7. Op 5 maart 2015 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster wordt hiervan in kennis gesteld op 17 maart 2015. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“mevrouw :
naam: E.
voornaam: O
(...)
nationaliteit: Nigeria*

ook gekend onder de alias : (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op (1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten

Artikel 7, alinea 1 :

- 2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Bij vonnis van 24.06.14 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (ref AR 13/6359/A) werd de Belgische nationaliteit van de betrokkene vervallen verklaard. Dit vonnis is in kracht van gewijsde gegaan op 10.10.2014. De betrokkene valt dus terug in haar situatie van net voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit. Dit verblijfsrecht werd door de Dienst Vreemdelingenzaken ingetrokken op datum van 05.03.2015 omwille van fraude.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 24.06.14 (ref AR 13/6359/A) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdaan [R.M.] vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig aan de Belgische openbare orde bevonden. “

2. Rechtspleging

Verzoekster vraagt in twee afzonderlijke verzoekschriften, enerzijds, de vernietiging van de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging in het Rijk van 5 maart 2015 en, anderzijds, de vernietiging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 5 maart 2015 (bijlage 13).

Niettegenstaande het feit dat de twee bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), stelt de Raad vast, op basis van de uitdrukkelijke motieven in het bestreden bevel en de feitelijke gegevens in het dossier, dat de gemachtigde pas het bestreden bevel heeft gegeven op 5 maart 2015 nadat verzoeksters recht op vestiging in het Rijk werd ingetrokken op 5 maart 2015.

Gelet op de vaststelling dat de behandeling van het beroep gericht tegen de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging in het Rijk van 5 maart 2015 nauw verweven is met de behandeling van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 maart 2015, is het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen beide beroepen (gekend onder de rolnummers 171 965 en 171 542) samen te behandelen en te berechten.

De zaken worden derhalve gevoegd.

3. Onderzoek van het beroep aangaande de eerste bestreden beslissing waarbij het recht op vestiging in het Rijk wordt ingetrokken

3.1. Verzoekster voert in een tweede onderdeel van het tweede middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikelen 42quater en 42septies van de vreemdelingenwet. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt verder dat verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekster verschaft volgende toelichtingen:

“Dat de bestreden beslissing stelt dat ingevolge de nietigverklaring van het huwelijk verzoekster haar recht op vestiging wordt ingetrokken.

Dat om reden van fraus omnia corrumpit het recht op vestiging ab initio wordt ingetrokken.

Dat verzoeker stelt dat deze redenering in strijd is met de wet.

Immers de wetgever heeft het geval van fraude/schijnhuwelijk zeer duidelijk ondervangen in de Vreemdelingenwet.

(...)

Dat gedaagde derhalve zich niet kan beroepen op fraus omnia corrumpit om het recht op vestiging ab initio te vernietigen.

Gedaagde duidt trouwens op geen enkele wijze aan hoe zij dit kadert in de Vreemdelingenwet.

Er wordt immers geen enkele verwijzing gemaakt naar enig artikel uit de Vreemdelingenwet wat in elk geval een schending oplevert van de materiële motiveringsplicht.

Dat verzoekster echt niet inziet hoe men kan komen tot het besluit van gedaagde zonder toepassing te maken van art. 42quater van de Vreemdelingenwet.

(...)

Dat de motiveringsplicht geschonden werd door geen rekening te houden met art. 42quater en doordat gedaagde benevens fraus omnia corrumpit geen enkel wettelijke grondslag kan weergeven waarop de bestreden beslissing wordt gesteund.

Dat ondergeschikt men ervan uit zou gaan dat het gaat om een geval zoals omschreven in art. 42 septies dan meent verzoekster dat ook dit niet kan worden toegepast. (...)

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster, gezien de nietigverklaring van haar huwelijk met de Heer R als een schijnhuwelijk, geacht wordt nooit verblijfsrecht te hebben genoten en zij weer terecht komt in de administratieve situatie van voor dat zij verblijfsrecht kreeg. Op dat ogenblik stond verzoekster reeds onder een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten en genoot aldus geen verblijfsrecht. Het Bestuur dient derhalve ook niet over te gaan tot intrekking van verzoeksters verblijfsrecht onder een bijlage 21.

Verwerende partij is van mening dat een expliciete juridische basis niet vereist is om over te gaan tot de intrekking van een recht op vestiging indien dit vestigingsrecht verworven werd ingevolge een manifest bedrog en bijgevolg toepassing gemaakt kan worden van het beginsel “fraus omnia corrumpit”, op voorwaarde dat er effectief sprake is van bedrieglijke handelingen die van doorslaggevend belang zijn geweest bij de erkenning van een vestigingsrecht.”

3.3. In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier en staat het buiten betwisting dat de verzoekster op 16 juni 2006, in toepassing van artikel 40(oud) van de vreemdelingenwet, aanvraag tot vestiging indiende in het kader van gezinshereniging met haar toenmalige Belgische echtgenoot, de heer R.M. De gezinshereniging wordt toegestaan en verzoekster wordt in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Op 30 oktober 2009 verkrijgt zij de Belgische nationaliteit.

Op 24 juni 2014 spreekt de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen de nietigverklaring uit van het huwelijk tussen de verzoekster en de heer R.M., dit wegens schijnhuwelijk. In het zelfde vonnis wordt de Belgische nationaliteit van verzoekster vervallen verklaard.

Met de bestreden beslissing wordt verzoeksters “recht op vestiging” ingetrokken, deze beslissing vermeldt dat toepassing wordt gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel ‘fraus omnia corrumpit’, hierbij verwijzende naar de nietigverklaring van het huwelijk wegens schijnhuwelijk. Dit huwelijk ligt aan de oorsprong van verzoeksters verblijfsrecht in België waardoor het volgens de gemachtigde duidelijk is dat verzoekster de Belgische procedures tot gezinshereniging met een frauduleuze intentie heeft aangewend, daar uit vonnis blijkt dat zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap met de heer R.M. aan te gaan.

Verzoekster betoogt in het tweede middel dat het ab initio intrekken van het recht op vestiging om reden van fraus omnia corrumpit strijdig is met de wet, daar de wetgever het geval van fraude/schijnhuwelijk zeer duidelijk heeft ondervangen in de vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst naar de artikelen 42quater en 42septies van de vreemdelingenwet, en merkt op dat de gemachtigde op geen enkele wijze aanduidt hoe hij fraus omnia corrumpit kadert in de vreemdelingenwet en dat er geen enkele verwijzing wordt gemaakt naar enig artikel in de vreemdelingenwet wat in elk geval een schending oplevert van de materiële motiveringsplicht. Zij besluit dat de gemachtigde zich niet kan beroepen op fraus omnia corrumpit om het recht op vestiging ab initio te vernietigen.

3.4. Het blijkt en het staat buiten betwisting dat verzoekster voorafgaand aan de bestreden beslissing een verblijfsrecht genoot als familielid van een Belg. Verzoekster valt aldus, gezien het gestelde in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, onder het toepassingsgebied van de artikelen 40 tot en met 47 van de vreemdelingenwet. Artikel 42septies van de vreemdelingenwet regelt in dit kader de gevallen waarbij wegens fraude een einde kan worden gesteld aan een dergelijk verblijfsrecht.

Deze bepaling werd ingevoerd door artikel 32 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007, in werking getreden op 1 juni 2008). Er dient te worden gewezen op de parlementaire voorbereiding van deze wet van 25 april 2007 die het volgende stelt:

“De voornoemde uitzonderingen, met name de uitzonderingen die voorzien worden in § 4 voor de gevallen van nietigverklaring van het huwelijk, zijn van toepassing onder voorbehoud van artikel 42septies, nieuw (artikel 32 van dit ontwerp), dat in overeenstemming met artikel 35 van de richtlijn, bevestigt dat er in geval van schijnhuwelijk of fraude op elk moment een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van het familielid.” (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, p 55.)

En:

“Gelet op de wijzigingen die zij bevat zijn overgangsbepalingen voor deze wet noodzakelijk. Met betrekking tot de wijzigingen betreffende het recht op verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden wordt het volgende voorzien: (...) – de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van de burger van de Unie, zijn familieleden of de familieleden van een Belg, die wordt ingevoerd in artikelen 42bis, 42ter en 42quater van de wet, is enkel van toepassing op de personen aan wie het recht op verblijf in België na de inwerkingtreding van de huidige wet werd toegekend. De andere burgers van de Unie, hun familieleden en de familieleden van een Belg blijven toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur in het Koninkrijk. De enige uitzondering op deze overgangsbepaling heeft betrekking op de gevallen van fraude die worden bedoeld in artikel 42septies, omdat dit motief voor een beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe «Fraus omnia corrumpit».” (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, p. 76).

Tevens dient te worden gewezen op de overgangsbepaling met betrekking tot de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet van 25 april 2007).

Artikel 47 van de voormelde wet bepaalt ter zake als volgt:

“Vanaf de inwerkingtreding van deze wet zijn alle bepalingen van deze wet van toepassing op de burgers van de Unie, hun familieleden en familieleden van Belgen met dien verstande dat : 1° (...); 2° de burgers van de Unie en hun familieleden alsook de familieleden van Belgische onderdanen die op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet in het bezit zijn van een verblijfskaart van onderdaan van een lidstaat der Europese Gemeenschappen of van een identiteitskaart voor vreemdeling, waarbij hun verblijfsrecht werd vastgesteld, vanaf dat ogenblik van rechtswege geacht worden te genieten van een recht op verblijf overeenkomstig artikel 42 van de wet van 15 december 1980; 3° er onder voorbehoud van schijnhuwelijk, rechtsmisbruik of een andere vorm van fraude die van doorslaggevend belang geweest is voor de erkenning van het verblijfsrecht, slechts een einde gesteld kan worden aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet, beschikken over een verblijfskaart van onderdaan van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of een identiteitskaart voor vreemdeling, waarbij hun verblijfsrecht werd vastgesteld, conform het door deze wet gewijzigd artikel 45 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; 4° (...)”

In casu was verzoekster sedert 16 oktober 2006 in het bezit van een identiteitskaart voor vreemdelingen, dit naar aanleiding van een aanvraag tot vestiging (gezinshereniging met een Belg) overeenkomstig artikel 40 (oud) van de vreemdelingenwet. In toepassing van artikel 47, 2° van de wet van 25 april 2007 werd de verzoekster van rechtswege geacht te beschikken over een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie c.q. Belg overeenkomstig artikel 42 juncto 40ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing die vermeldt dat het recht op vestiging wordt ingetrokken, moet dan ook in die zin worden begrepen dat verzoeksters verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie c.q. Belg wordt ingetrokken.

Uit artikel 47, 3° van de wet van 25 april 2007 en uit de supra geciteerde memorie van toelichting blijkt onmiskenbaar dat artikel 42septies van de vreemdelingenwet van toepassing is inzake schijnhuwelijk (als specifieke vorm van fraude) en dat dit wetsartikel de wettelijke verankering vormt van het algemeen rechtsbeginsel *“fraus omnia corrumpit”*, dit althans wat de beëindiging van het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie c.q. Belg betreft.

3.5. Het Hof van Cassatie erkent het adagium *“fraus omnia corrumpit”* als algemeen rechtsbeginsel. Het houdt in dat de dader van een bedrieglijke handeling geen voordelen uit zijn bedrog kan halen. Het rechtsbeginsel vindt niet enkel toepassing in het verbintenissenrecht, maar kan bijvoorbeeld bij het (toenmalig) gebrek aan een uitdrukkelijke bepaling ter zake in het Wetboek van de Belgische Nationaliteit ook worden aangewend om de Belgische nationaliteit te ontnemen indien deze werd toegekend op basis van een schijnhuwelijk (Cass. 23 januari 2015, C.13.0157.N). Een algemeen rechtsbeginsel kan eveneens als autonome rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). Het is aldus een regel met wettelijke waarde, die in een ruime waaier van situaties en rechtsverhoudingen toepassing kan vinden.

Anderzijds dient te worden vastgesteld dat de wetgever, bij het invoeren van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, de gevolgen van de fraude op het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie c.q. Belg uitdrukkelijk heeft geregeld. Artikel 42septies van de vreemdelingenwet moet dan ook worden aanzien als een bijzondere bepaling die, in de specifieke rechtsverhouding tussen de staat en de vreemdelingen die een verblijfsrecht genieten als familielid van een burger van de Unie c.q. Belg, de voorwaarden en de gevolgen van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* vastlegt. Gelet op het beginsel dat de bijzondere regel voorrang heeft op de algemene regel en gelet op het gegeven dat de algemene rechtsbeginselen in de normenhiërarchie naast de wet staan en deze de wet slechts kunnen aanvullen in de mate dat er onduidelijkheden of leemtes zijn in de wet, zonder er evenwel in beginsel van te kunnen afwijken of er tegen in te kunnen gaan, moet dan ook voorrang worden gegeven aan de duidelijke en specifieke bepaling van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot familieleden van een burger van de Unie c.q. Belg kan bijgevolg geen toepassing worden gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* om af te wijken van of in te gaan tegen het bepaalde in artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

Het is evenwel denkbaar dat er geen benadeling uitgaat van een beslissing die formeel slechts verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* wanneer deze beslissing niettemin volledig te kaderen valt binnen de bepalingen van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. In die optiek zou het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* overigens ook niet afwijken van de wet.

Er dient dan ook te worden onderzocht of de eerste bestreden beslissing die toepassing maakt van het genoemde algemeen rechtsbeginsel, in rechte en in feite kan worden ingepast in de bepalingen van artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

3.6. Artikel 42septies van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Aldus kan met toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet slechts worden besloten om de binnenkomst te weigeren of om “een einde te stellen aan” het verblijf wanneer de burger van de Unie of zijn familielid valse of misleidende informatie, of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht.

Hoewel, zoals besproken onder punt 3.4., een schijnhuwelijk, zoals in casu, valt onder de term “fraude” zoals voorzien in artikel 42septies van de vreemdelingenwet en verzoekster ook niet betwist dat haar huwelijk met de heer R.M. nietig werd verklaard wegens schijnhuwelijk, dient te worden opgemerkt dat artikel 42septies van de vreemdelingenwet slechts voorziet in de mogelijkheid om in dergelijk geval een einde te stellen aan het verblijfsrecht (*ex nunc*) en niet om het verblijfsrecht in te trekken (*ex tunc*). De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* werkt in casu dan ook, zoals de verzoekster doet gelden, *contra legem* hetgeen niet is toegelaten.

Door verzoeksters verblijfsrecht *ab initio* in te trekken en hiertoe te verwijzen naar het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” heeft de gemachtigde dan ook artikel 42septies van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht miskend.

3.7. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. Verweerder houdt voor dat verzoekster door de nietigverklaring van het huwelijk geacht wordt nooit een verblijfsrecht te hebben genoten en dat de gemachtigde derhalve niet diende over te gaan tot intrekking van het verblijfsrecht onder bijlage 21. Verder is de verwerende partij van mening dat een expliciete juridische basis niet is vereist indien toepassing kan worden gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*. Verwerende partij gaat met dit betoog niet concreet in op de stelling dat het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* niet *contra legem* kan worden toegepast. De Raad herhaalt tenslotte dat het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* niet kan worden aangewend wanneer hiermee wordt ingegaan tegen een duidelijke wettelijke bepaling die uitdrukkelijk de gevolgen van “fraus” in een welbepaalde rechtsverhouding regelt.

3.8. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing waarbij het recht op vestiging in het Rijk wordt ingetrokken. De overige onderdelen van het tweede middel alsook de overige middelen behoeven geen verdere bespreking.

4. Gevolgen voor het beroep tegen de tweede bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

4.1. De tweede bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing en uit het gegeven dat slechts toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in de situatie van een vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten zijn noodzakelijke materiële grondslag vindt in de beslissing waarbij verzoeksters recht op vestiging c.q. duurzaam verblijfsrecht wordt ingetrokken.

Nu reeds is vastgesteld dat er grond is tot nietigverklaring van de beslissing waarbij verzoeksters verblijfsrecht van onbepaalde duur wordt beëindigd, verliest het kwestieuze bevel om het grondgebied te verlaten haar noodzakelijke grondslag. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing brengt in casu met zich mee dat ook de tweede bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

De in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, kan niet worden aangenomen. Immers kan artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet na de vernietiging van de eerste bestreden beslissing niet langer worden toegepast zodat er evenmin sprake kan zijn van een gebonden bevoegdheid van de gemachtigde ter zake.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van de beroepen ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 171 965 en 171 542 worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 maart 2015 waarbij verzoeksters recht op vestiging in het Rijk wordt ingetrokken wordt vernietigd.

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES